

Libris .RO

Respect pentru tine și tii

DANIELLE STEEL

Fiul risipitor

Traducere din limba engleză
RUXANDRA RĂDULESCU / GRAAL SOFT

Capitolul 1

Peter McDowell stătea în biroul său înconjurat de cutii de carton. Fusese cea mai proastă săptămână din viața lui. Ultima lună fusese una de coșmar, și nu doar pentru el, ci pentru toată lumea de pe Wall Street. Privi cu ochii pierduți monitorul de pe biroul său, și asta făcuse încă din dimineața aceea, și în ultimele cinci zile. Era vineri, 10 octombrie 2008, iar acțiunile la bursă căzuseră încă de luni. Fusese cea mai groaznică prăbușire a bursei de la Marea Depresie înapoi.

În ultimele săptămâni avuseseră loc mai multe evenimente marcante care preconizaseră acest crah. Cu douăzeci și șase de zile înainte, Lehman Brothers, una dintre cele mai vechi și respectate bănci de investiții, intrase în insolvență, lucru care consternase întreaga lume financiară. Și mai uimitor fusese refuzul guvernului de a-i salva de insolvență, chiar dacă înainte cu șase luni făcuse asta pentru Bear Stearns, instituție care fusese cumpărată de JPMorgan Chase. Imediat după decizia istorică a celor de la Lehman Brothers, Banca Americii anunțase că urma să cumpere compania Merrill Lynch, una la fel de importantă și de respectată. Băncile de investiții și instituțiile financiare se clătinau ca niște bețivi peste tot pe Wall Street, și mai multe bănci mici fuseseră deja închise. Iar a doua zi după ce Lehman Brothers declaraseră falimentul, cea mai mare societate de asigurări a națiunii pierduse 95 la sută din valoarea sa, și șase zile mai târziu fusese eliminată din Dow Jones¹.

¹ Dow Jones – cel mai cunoscut indicator statistic din lume (n.tr.)

Și în urma confuziei generale propagate în fiecare zi prin declarații alarmante, Whitman Broadbank, banca de investiții la care fusese angajat Peter McDowell, își anunțase încetarea activității și, de asemenea, falimentul. Peter fusese anunțat cu trei zile înainte, timp în care bursa se aflase în cădere liberă. Îi era greu să se gândească la altceva, și își sprijini capul de cutiile de pe biroul său. În după-amiaza aceea, la ora șase, aveau să închidă ușile. Minunata carieră a lui Peter, clădită prin numeroase investiții riscante cu rezultate remarcabile în trecut, nu mai exista. Își așeză în cutii lucrurile pe care le avea în biroul său. Vorbise cu soția sa, Alana, și cu băieții lor, Ryan și Ben, cu o noapte în urmă.

„Ce înseamnă asta, tată?“ îl întrebuse Rhyan privindu-l îngrijorat. Avea paisprezece ani. Peter nu se simțise în stare să le comunice schimbările care aveau să îi afecteze pe fiecare dintre ei. Totul trebuia vândut. Firma se înglodase în datorii. Capitalul pe care Peter îl acumulase, de cele mai multe ori renunțând la profit sau salariu, și care reprezenta cea mai mare parte din averea sa, nu mai avea nici o valoare acum. Casa din Hamptons nu mai exista, nici zborurile private cu avionul, apartamentul de pe Fifth Avenue, școlile private, cardurile de credit, Ferrari-ul cu care se distrase la fiecare sfârșit de săptămână și în care băieților le plăcuse să se plimbe, Bentley-ul Alanei, și Rolls-Royce-ul nou-nouț. Fuseseră toate doar niște jucării costisitoare lipsite de importanță, niște simboluri ale succesului său. Mai mult decât atât, toată siguranța și tot stilul lor de viață se evaporaseră, împreună cu banii și investițiile sale de la Whitman Broadbank. În ultimele cinci zile, odată cu prăbușirea bursei, nu mai rămăsese cu nimic sau, oricum, cu atât de puțin, că aproape nu mai conta. Peter nu se putea gândi nici măcar la un singur aspect al vieții sale care să nu fi fost afectat de situația economică, exceptând căsnicia sa și relația cu băieții săi. Alana fusese dureros de tăcută în timp ce el le explicase situația. Dar până nici Peter nu putea să înțeleagă ce se întâmplase cu adevărat. Nimeni nu putea. Cu o zi înainte, Islanda declarase că țara era în stare de faliment și își închisese bursa. Multe alte țări din întreaga lume priviseră neputincioase prăbușirea pieței de capital și implozia sistemului bancar american.

Peter renunță în cele din urmă să se mai holbeze la monitorul care îl înnebunise întreaga săptămână. Secretara sa plecase încă din dimineața aceea, și era liniște pe holuri. Mai erau și alții care își puneau lucrurile personale în cutii pentru a le căra la parter. Fiecare dintre ei era nevoit să se confrunte cu sfârșitul carierei și, prin urmare, cu schimbarea radicală a vieții lor.

Peter se ridică și lăsa una dintre cutii în prag. Nici măcar nu-și imagina cum ar putea să-și găsească un alt loc de muncă. Peste tot oamenii fuseseră concediați, și erau sute de candidați supracalificați pentru oricare dintre posturile disponibile. În acest joc financiar de tipul scapă-cine-poate, mii de oameni, printre care și Peter, rămăseseră pe dinafară. Vreme de douăzeci și unu de ani, de când terminase facultatea de afaceri, la vârsta de douăzeci și cinci și își văzuse visul cu ochii angajându-se la Whitman Broadbank, se bucurase de un succes extraordinar. Acum avea patruzeci și șase, era aproape falit, fără o slujbă, și la fel erau aproape toți cei pe care îi cunoștea, cu excepția câtorva puțini norocoși, care supraviețuiseră valului devastator de concedieri din ultima lună. nici unul dintre cunoscuții săi nu scăpase neafectat.

Ani la rând, Peter fusese faimos pentru afacerile pe care le încheiase, dar nu și de data asta. De data asta căzuse împreună cu ceilalți. Până la urmă, norocul îl părăsise. Nu așa își închipuise că avea să-și încheie cariera, dar nu avea de gând să renunțe. Lupta încă nu se terminase pentru el. Era dispus să facă tot ce îi stătea în putință ca să-și pună viața în ordine, să strângă cureaua, conștient că mai devreme sau mai târziu avea să-și revină. Nu știa când sau cum va realiza acest lucru. Deocamdată, nu va fi ușor. Îi avertizase pe băieți și pe Alana. La sfârșitul săptămânii aveau să scoată la vânzare atât casa din Hamptons, cât și apartamentul din New York. Cu toate că piața imobiliară fusese afectată, și aveau să resimtă o scădere puternică a prețurilor, era dispus să accepte oricât i s-ar fi oferit. Și odată cu vânzarea apartamentului din New York, și-ar fi dat seama unde aveau să locuiască. Știa că atâta timp cât familia rămânea împreună, totul avea să fie bine.

Trebuiau să treacă peste această perioadă de coșmar ca să-și dea seama ce să facă și încotro să o apuce. Se gândi că ar putea să obțină

o slujbă la o mică bancă locală, undeva în afara orașului New York, și să se reîntoarcă pe Wall Street atunci când economia avea să-și revină. Crescuse într-un orașel din Massachusetts, și se gândise că trebuia să părăsească New Yorkul pentru o vreme pentru a o putea lua de la zero. Toată săptămâna stătuse treaz, în fiecare noapte, gândindu-se la acest lucru. Rămăsese doar cu un certificat de investiții lipsit de valoare și foarte puțini bani gheață.

Insistase ca Alana să le spună menajerei și soțului acesteia, care locuiau cu ei să plece la începutul săptămânii. Nu-și mai puteau permite să cheltuiască vreun ban. Cuplul înțeleșese, mai ales că o parte din prietenii lor se aflau în aceeași situație. Iar ei fuseseră destul de prevăzători încât să-și păstreze în bancă doar numerar. Gândul că poate cuplul menajer se afla într-o situație financiară mai bună decât el îl făcu să zâmbescă. Încercase să îi convingă în repetate rânduri să-și investească banii, dar nu avuseseră încredere în vreo bancă sau serviciu de investiții. Tot ce aveau ei erau bani gheață. Și banii gheață erau cei mai importanți acum.

Peter se îndreptă către lift cărându-și cele două cutii, împreună cu doi dintre partenerii juniori. Unul din ei părea pe punctul de a izbucni în plâns. Ca mulți dintre ei, era distrus. Parteneri și angajați care se aflaseră în elita financiară a lumii, cu doar câteva luni în urmă, se întorseseră la linia de plecare. Peter îl numea jocul Sus-jos al vieții. Acum ești sus, în stratosferă, și în momentul următor ești din nou jos, de unde ai pornit. Iar asta nu i se mai întâmplase lui Peter până atunci.

– Să nu renunți, Marshall, îi spuse Peter unuia din bărbați. Ne vom întoarce.

– Mă duc înapoi în Ohio, îi răspunse partenerul junior, destul de deprimat, să lucrez pentru tatăl meu la fabrică. Tot ce aveam erau acțiuni la Broadbank.

Cei mai mulți dintre ei erau în aceeași situație. Nici alte acțiuni nu mai aveau nici o valoare acum.

– Suntem cu toții în aceeași barcă, spuse Peter, încercând să gândească pozitiv, cu toate că și el se lăsase deseori pradă disperării, în săptămâna aceea, mai ales în toiul nopții. Dar, în cele din urmă, trebuia să existe o luminică la capătul tunelului, chiar dacă acum

erau pierduți în beznă. El refuza să se dea bătut. Situația era gravă, însă, la un moment dat, avea să se îmbunătățească.

Peter îi salută din cap și plecă. Așeză cele două cutii în portbagajul mașinii sale, un Volvo break pe care cuplul menajer obișnuia să îl folosească pentru cumpărături sau alte treburi. Intenționa să ducă în weekendul acela celelalte mașini la un centru de automobile de lux la mâna a doua. Avea să fie o supraofertă de mașini scumpe pe piață, dar tot ce putea primi pe ele era suficient. Săptămâna aceea își scosese la vânzare Ferrari-ul pe internet, iar Alana începuse să plângă când îi spusese că trebuie să renunțe și la Bentley-ul ei. Nu își mai puteau permite o viață luxoasă.

Înainte să coboare cu încă patru cutii, își privi biroul pentru ultima oară, întrebându-se dacă va mai lucra vreodată acolo. Probabil, niciodată. Da, nu se va mai întoarce probabil niciodată. Poate că, așa cum se temuse toată lumea, acesta chiar fusese sfârșitul. Cuprins de un val de spaimă, își părăsi biroul. Se opri să-i vadă pe doi dintre parteneri, dar cei de la care voia să-și ia rămas-bun pleaseră deja. În săptămânile care urmau, aveau să se țină tot felul de ședințe cu privire la procedurile falimentului, dar, pentru moment, toți păraseau corabia care se cufunda și încercau să se salveze.

Peter coborî liniștit cu liftul. Era un bărbat înalt, cu o constituție athletică, și arăta mult mai tânăr decât vârsta pe care o avea. În weekenduri obișnuise să joace tenis și avusese un antrenor personal pentru sala de sport pe care o construisese în apartamentul său. Era zvelt și robust. Părul lui blond avea câteva fire cenușii, dar abia se vedeau. Arăta ca băiatul american perfect. Toată viața, sau, cel puțin în ultimii ani, numele lui fusese sinonim cu ideea de succes. Nu la fel stătuseră lucrurile în adolescență, când se considerase un ratat, și toți ceilalți îl trataseră în consecință. Fusese oaia neagră a familiei, în comparație cu fratele său geamăn, pe care părinții lor îl ridicaseră mereu în slăvi.

Peter fusese coșmarul oricărui părinte. Un băiat inteligent și chipeș, cu rezultate foarte proaste la învățătură și care făcuse mereu probleme. Fusese deseori suspendat din cauza comportamentului și a notelor sale. Dislexia nediagnosticată aproape îi distrusese copilăria. Colegii îl făceau prost, profesorii erau nemulțumiți de el și până

la urmă renunțaseră să-l ajute, și nici Peter, nici părinții lui nu putuseră să înțeleagă de ce avea probleme la școală. Părinții săi fuseseră oameni educați și inteligenți și, cum Peter părea isteț, întotdeauna îl acuzaseră că nu se străduiește îndeajuns, că e leneș, și mai mereu îl pedepsiseră că nu-și făcea temele pentru acasă. Și nici măcar el nu putuse să explice de ce literele de pe o foaie sau indicațiile care i se dădeau nu aveau nici o noimă. Îi pedepsea pe băieții care râdeau de el – cu pumnii. Era un lucru obișnuit să se întoarcă de la școală, în clasele mici, cu cămașa ruptă și cu ochiul învinețit. În timpul liceului adoptase o atitudine de indiferență, ostilitate și aroganță, în încercarea de a face față sentimentelor de neputință și inadaptare.

Și, în toată acea perioadă, fratele său Michael se comportase exemplar în toate privințele. Nu arăta la fel de bine ca Peter și, într-o oarecare măsură, nu era la fel de sclipitor. Era mai scund, mai îndesat și mai liniștit. Mama lor spusese întotdeauna că dacă Peter și-ar fi făcut temele și s-ar fi comportat civilizată ar fi putut ajunge foarte departe. Michael fusese întotdeauna politicos și dedicat activităților școlare și luase note bune. Părinții lor nu-și făcuseră niciodată griji pentru el. Peter fusese cel care le frânsese inima de fiecare dată când suferise un eșec. Iar Michael stătuse mereu cuminte deoparte, scoțând în evidență incapacitatea lui Peter de a face ceea ce se aștepta de la el sau de a se controla. Când nu se afla nimeni prin preajmă, Michael îl ațâța pe Peter să-și piardă cumpătul, iar în rarele ocazii când făcea ceva ce nu se cuvenea, se asigura ca Peter să fie găsit vinovat. Părinților și profesorilor le era ușor să creadă că Michael era nevinovat, iar Peter, cel responsabil de faptele rele. În momentul în care terminaseră liceul, părinții lor erau disperați din cauza lui. Toanele din copilărie se transformaseră în adevărate crize de furie în timpul adolescenței, în mare parte din cauza neputinței de a face față frustrării cu care trăise timp de optsprezece ani. Nu putuse să câștige aprobarea părinților săi, sau a oricui altcuiva, așa că renunțase să mai încerce asta. În tot acel timp, ajunsese să-l urască pe fratele său, iar Peter îl considera cauza principală a suferințelor sale. Sau cel puțin a multora dintre ele. Nu se putuse niciodată măsura cu el. Și toată lumea fusese uimită când Peter fusese acceptat la colegiu. Singurul profesor din liceu care îl susținuse îi scrisese o recomandare

foarte bună în care insistase asupra faptului că, în ciuda notelor slabe și a inadaptării sale școlare, era un băiat extrem de inteligent și creativ care într-o zi avea să-și rezolve problemele. Îl numise „talent tardiv“, cel mai frumos lucru pe care cineva îl spusese vreodată despre el, și îi asigurase pe cei de la colegiu la care fusese acceptat că într-o zi aveau să se mândrească cu el.

Odată ajuns la colegiu, întreaga viață a lui Peter se schimbă. Un profesor de engleză deveni interesat de situația lui, simțind că rezultatele slabe de dinainte nu se datoraseră indolenței, și îl trimise să facă niște teste sofisticate la un centru profesionist de învățare. Ca un spectru din ceață pe care nimeni nu-l intuise sau văzuse, dislexia care-i provocase atâta suferință ieși la iveală. Profesorul de engleză deveni mentorul său și îl îndrumă în toți cei patru ani. Rezultatele fuseseră remarcabile și însuși Peter fusese uimit de ce era în stare să realizeze.

Mai mult decât orice, Peter își dorise să-și impresioneze părinții și să le câștige aprobarea pe care aceștia, în toți acei ani, i-o acordaseră doar fratelui său. Doar că noua lui situație fusese doar ca o consolare pentru părinții săi. Și pentru că Michael se simțise amenințat de noile abilități ale lui Peter, se grăbise să sublinieze că succesele lui Peter de la colegiu nu făceau decât să confirme cât de leneș fusese acesta până atunci. Dacă era în stare să obțină rezultate bune la colegiu, de ce nu făcuse același lucru și în timpul liceului? Efectele devastatoare pe care le avusese dislexia asupra lui erau mai mult decât puteau înțelege părinții lui, iar Peter descoperi că nu reușise să-i facă mai fericiți, și nici mai binevoitori decât înainte. Cu accesese sale de furie și comportamentul agresiv și impulsiv din copilărie distrusese prea multe punți. Lipsa lor de încredere îl făcuse să fie și mai hotărât să aibă succes, după ce termina colegiul, și să le demonstreze, odată pentru totdeauna, de ce era în stare. Ardea de nerăbdare să le arate tuturor că putea să fie o „vedetă“, exact așa cum crezuse mama lui când era doar un băiețel. Dar acele zile apuseseră de mult și, odată cu ele, și speranța ei.

Succesul pe care îl obținuse la Școala de Afaceri și ascensiunea meteorică pe Wall Street nu fusese o surpriză pentru profesorii de la colegiu. Aceștia descoperiseră că avea ambiție și era extrem

de motivat. Fusese o surpriză doar pentru părinții și fratele său, care continuaseră să se poarte de parcă se așteptau ca în orice moment să redevină băiatul care în trecut le dăduse bătăi de cap. Nu reușise să le câștige încrederea, iar Peter fusese convins că Michael le sporise temerile față de el și nu le dăduse vreodată voie să uite toată nefericirea pe care le-o provocase. „Oamenii nu se schimbă“, obișnuia Michael să le spună. Și, cu toate că părinții săi își doriseră să îi meargă bine, speranța în reușita lui Peter fusese de prea multe ori zdruncinată. Relația pe care o avuseseră, înainte ca el să se mute la New York, fusese extrem de tensionată. Experiența pe care o avuseseră cu Michael fusese mult mai ușoară, încă de la naștere. Peter fusese mereu considerat ca fiind o problemă, iar Michael, fiul perfect. Era mai mult decât putea îndura Peter, și mult prea dureros, așa că rareori îi vizitase după terminarea colegiului, odată ce își dăduse seama cât de puțină încredere aveau în el, chiar și atunci. Michael era cel în care credeau, în care crezuseră întotdeauna, și de ce n-ar fi făcut-o? Fusese un băiat foarte cuminte, făcuse tot ce se așteptaseră de la el, nu cel care se întorcea zilnic de la școală cu câte o scrisoare de la profesori sau cu nasul plin de sânge. Michael le hrănise convingerile legate de Peter și pusese întotdeauna accentul pe faptul că oamenii nu se schimbă, iar ei îl crezuseră. Asta și pentru că, odată ce crescuseră, Michael avusese o relație mult mai apropiată cu părinții lor și semăna mult mai bine cu ei.

Ca și tatăl lor, se înscriesese la facultatea de medicină, iar asta crease o legătură puternică între cei doi. Și după o scurtă perioadă în care lucrase ca anestezist în Boston, o luase pe urmele tatălui lor. „Doctorul Pat“, tatăl lor, era un minunat medic de țară, îndrăgit de toată lumea. Renunțând la visul său de a lucra ca anestezist într-un oraș mare, Michael se reîntorsese în sânul familiei. Lucrase alături de tatăl său și, în cele din urmă, îi luase locul. Ajunsesese să fie la fel de îndrăgit ca tatăl lui, ca medic generalist, și se ocupase de nevoile tuturor celor din micul lor orașel din Massachusetts. Cu timpul, se dovedise că acest rol i se potrivise de minune lui Michael. Pacienții îl consideraseră chiar mai bun decât tatăl lui. Știa să se poarte cu copiii și cu oamenii bătrâni și dădea dovadă de răbdare și compasiune fără margini față de toți pacienții săi, și era mereu generos.